

Flykt från blodshämnd

I höstas kom en ung man från Albanien till vår kyrka. Han heter Muj. Jag kunde se rädsla blandat med förtvivlan i hans ögon. Men ändå fanns det en känsla av hopp och en "fighting spirit" över Muj. Han berättade sin historia för mig. Muj växte upp i ett fattigt hem i Albanien med fyra syskon. Pappan jobbade som gruvarbetare och råkade ut för en dödsolycka, tillsammans med en annan gruvarbetare, när Muj var fem år. Det blev en tragedi för familjen. Mamman hade inget arbete och dessutom dålig hälsa, klarade inte av att ta hand om barnen. De fick först bo hos släktingar och sen på barnhem. Där växte de upp i en hård tillvaro med mycket disciplin och stränga straff. Deras enda tröst var sammanhållningen mellan syskonen. Pappan hade innan sin död, lärt barnen att knäppa sina händer och be till Gud som deras beskyddare. Detta fortsatte barnen att göra fastän det egentligen var förbjudet. Under kommunismens tid fanns inget utrymme för Gud och definitivt inte på barnhemmet.

Barnens räddning kom när äldsta systemen gifte sig och tog hand om sina yngre syskon. Muj var tolv år när kommunismen fick släppa sitt grepp över landet. Albanien hade länge längtat efter sin frihet. Men det blev istället anarki och stor förvirring. Inget i samhället fungerade och många tog lagen i egna händer. Unga flickor tvingades till prostitution för att förtjäna sitt leverne. Muj fick tidigt intaga rollen som beskyddare för sina äldre systrar. Det var lockande att hamna i kriminella kretsar för att "köpa skydd" för familjen. Men deras gudstro, höga moral och kärlek mellan syskonen blev deras styrka. I början av nittiotalet, när det blev religionsfrihet i landet, besöktes det av många olika missionärer. Muj fick kontakt med några från Sverige. Han hade svårt att ta till sig budskapet om Jesus. Muj trodde ju redan på Gud och tyckte det räckte. Dessutom såg han mycket av hyckleri och korruption även inom kyrkans värld. När missionärerna åkte tillbaka till Sverige fick Muj deras adress.

Plötsligt förändrades livet för Muj. Barnen till pappans arbetskamrat, som också hade dött, var nu vuxna. Äldsta sonen fick för sig att Mujs pappa var orsak till olyckan i gruvan. Därför krävde han blodshämnd. Eftersom Muj var den äldsta sonen i hans familj blev han offer för hämnanden. Han rekommenderas att fly från Albanien för att rädda sitt liv. Den enda kontakt med utlandet var missionärerna i Sverige. Muj lyckades skrapa ihop tillräckligt med pengar för visum och en enkel biljett till Sverige. Väl i Stockholm sökte han asyl och hamnade i ett flyktingläger i Karlskoga. Muj var förundrad över hur vänliga alla verkade vara i Sverige. I flyktinglägret träffade han en rysk kvinna med sina två barn. Natalya, som hon hette hade ett tufft liv bakom sig och mådde inte bra psykiskt. Muj blev snabbt deras stöd och hjälpare och i denna process blev de ett par. Efter två och ett halvt års väntande fick Muj och Natalya avslag på sin asylansökan. De skulle skickas tillbaka till sina respektive länder.

Natten innan deras avresa rymde de och flydde från Karlskoga. Muj bad en desperat bön till Gud; "Du måste hjälpa oss nu". Några vänner i Göteborg sa att de kunde bo tillfälligt hos dem. Väl i Göteborg hörde de talas om en kyrka i Bergsjön som hade hjälpt flyktingar på olika sätt. Där fann de sin tillflyktsort och mötte människor med ett stort hjärta. Muj blev rörd när han så tydligt såg Guds utsträckta hand genom dem. Han beslutade att ta reda på vem Jesus var och började läsa Bibeln. När Muj förstod att Jesus hade offrat sitt liv för honom tog han emot Jesus som sin Frälsare och lät döpa sig. Fast han fortfarande var rädd att bli tagen av polisen, kände han sig trygg i Guds beskydd. Muj kom till vår kyrka för att delta i en Alpha kurs. Dessutom ville han vara med som volontär på vårt Café för Hemlösa. Han ville ge vidare av all den kärlek och hjälp han fått, till andra. Muj och Natalya blev överlyckliga när Sverige bestämde att familjer med barn skulle få en ny prövning på sin asylansökan. Många bad för dem. Under jul och nyår när vi var på semester, bodde hela den lilla familjen i vårt

hus. Efter nyår ringde de till oss alldeles till sig av glädje och berättade att de fått uppehållstillstånd. Ett sådant härligt bönesvar det blev. Muj sa; ”Vi har varit gömda men inte glömda”.